

ลู้นรักนายนักสืบ

คุณสมบัติข้อแรกของคู่หูสาว
ที่นักสืบหนุ่มต้องการคือ
เธอต้องสวยจนคนมองตาค้าง
และเธอต้องรับบทเมียเขา

เอริน เจน

ประโยคสุดท้ายเธอจงใจกระแทกเสียงเมื่อเห็นผู้ชายคนหนึ่งยืนอยู่ชั้นบนสุดของบันได เขาไม่ได้สวมอะไรเลยนอกจากพันผ้าขนหนูสีเขียวทาบารวัวร์อบเอว อย่างแรกที่เธอสังเกตเห็นคือรูปร่างของเขาดีมาก กล้ามเนื้อสวยได้สัดส่วนแบบที่เธอชอบ อย่างที่สองที่เธอสังเกตเห็นก็คือ...แม็กซ์!

แม็กซ์! ที่เธอไม่ได้เจอหน้าอีกเลยตั้งแต่คดีคาร์เพนเตอร์เมื่อสามปีก่อน แม็กซ์ยังหล่อเหลาทรมาณใจเหมือนเดิม

ทั้งสองสบตากันแล้วนิ่งอึ้ง คิมเบอร์ลี่ใจเต้นแรงเมื่อความทรงจำเก่าๆ เกี่ยวกับเขาแล่นเข้ามาในสมอง เธอต้องใช้ความพยายามมากที่สุดเท่าที่จะทำได้เพื่อกำหนดปากเข้าหากันได้ แล้วเธอก็กลืนน้ำลายลงคออย่างแรง

“โอ้ย ไม่นะ” แม็กซ์ส่ายหัว “โอ้ยยยยยย ม่ายยยย เป็นไปไม่ได้ ช่วยบอกทีว่าเธอไม่ใช่ผู้หญิงที่แฟรงค์ส่งมาให้ฉัน”

เขาหัวเราะแต่นั้นไม่ใช่เสียงหัวเราะแห่งความสุข ดูแล้วเหมือนเสียงเพ้อมากกว่า ไม่อยากเชื่อว่าจะช่วยขนาดนี้

เธอจุกจิกทันที ก็ไม่น่าแปลกใจหรอก เธอเคยหลงรักผู้ชายคนนี้มาแล้วก็จริง แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเธอจะมีความสุขที่ได้เจอเขาเหมือน กัน

“จะบอกให้เอาบุญนะว่า ใช่”

ลุ่มรักนายนักสืบ

โดย เอริน เจน

ศิวายา

1

“ฉันต้องการผู้หญิง”

“ใครๆ เขาก็ต้องการกันทั้งนั้นแหละ”

“ฉันไม่ได้ต้องการจะทำอย่างว่านะ” แม็กซ์ เท็ด พุดพร้อมกับทำ
สายตาเย็นชาใส่ แฟรงค์ มาร์ชลิส แล้วจิบเหล้าสก๊อตที่แฟรงค์เพิ่งยัด
เยียดใส่มือให้เมื่อครู่ “ถ้าอยากจะทำอย่างว่า ฉันไปหาที่ไหนก็ได้ ฉันแค่
ต้องการผู้หญิงสำหรับทำงานชิ้นนี้”

แฟรงค์ยกนิ้วสั้นๆ ป้อมๆ ขึ้นไปบนอากาศแล้วพยักหน้าสลด
“อ้อฮอ ฉันน่าจะรู้ว่านายคงไม่ได้ตั้งใจมาทำปาร์ตี้ฉันพังหรอก”

แม็กซ์ยืนกวาดตามองสถานที่อันโอ้อ่ากว้างขวางที่แฟรงค์ ผู้เป็นที่
ปรึกษาของเขาเรียกมันว่า ‘ห้องนั่งเล่น’ ผู้คนดูดีมีสไตล์ยืนจับกลุ่มดื่มสัง-
สรรค์พร้อมทั้งพูดคุยกษ์ๆ

ฟังดูเหมือนเสียงดนตรีที่ลดหลั่นจากลำโพงที่ซ่อนอยู่บนผนังสูง
ลิ่ว นี่ไม่ใช่ภาพที่คุ้นเคยสำหรับเขา และถึงเลือกได้เขาก็คงไม่คิดเข้ามา
ในสถานที่แบบนี้หรอก ถ้าทุกอย่างลงตัวแล้ว เขาขอเลือกไปดื่มเบียร์ที่บาร์
แถวบ้านยังจะดีเสียกว่าถูกมองว่าเป็นตัวพังปาร์ตี้แบบตอหนี่

“เรื่องพังปาร์ตี้ไม่ใช่นิสัยของฉันเลยนะแฟรงค์ แต่ช่างเถอะ งาน
จะเริ่มพรุ่งนี้เช้าแล้ว”

แฟรงค์กลอกตาแล้วส่งสายตาสุดเศร้าไปยังเพื่อนซี้ที่ทำงานฝ่าย
สืบสวน “ไม่มีอะไรดีไปกว่ารอจนวินาทีสุดท้ายหรอกแม็กซ์”

แม็กซ์ไม่มีเวลาสนใจกับท่าทีหงุดหงิดของแฟรงค์อีกต่อไป “ฟังนะ

ฉันยุ่งกับงานที่ขีตเคื้อเกินกำหนดอยู่ ตกกลางนายจะช่วยฉันมั๊ย?”

“ก่อนอื่นขอถามอะไรหน่อย ทำไมนายถึงดูเหมือนเพิ่งออกมาจากถังขยะแบบนี้”

“ก็บอกอยู่เนี่ยว่าฉันยุ่งมาก นี่เพิ่งจะแวะไปทำงานสายลับมา” งานลับ ๆ เนี่ยแหละความสามารถพิเศษของแม็กซ์เขาล่ะ

“งานอะไร?”

“คนเก็บขยะ”

เขาแอบเห็นสีหน้าขบขันของแฟรงค์ “เลิกปล่อยมุขเหอะ ขอร้อง... ฉันไม่มีเวลาเล่นเกมทายปัญหากับนายนะ ฉันแค่อยากรู้ว่านายจะหาผู้หญิงให้ฉันได้รึเปล่า?”

“เอาล่ะ” แฟรงค์ถอนหายใจเสียงดังจนเกินเหตุ “ต้องการคุณสมบัติแบบไหน?”

“เธอต้องเป็นคนตัดสินใจเร็ว” แม็กซ์ตั้งใจสุดชีวิตที่จะได้คุยเรื่องงานเสียที “แล้วเธอก็ต้องเป็นคนมีสัญชาตญาณและเล่นละครเก่งด้วย”

“อะไรอีก?”

แม็กซ์หึกนิ้ว เกือบลืมสิ่งสำคัญที่สุดไปเสียแล้ว “ใช่ เธอต้องสวย-จัดจนคนมองอ้าปากค้างเลยทีเดียว”

แฟรงค์ส่ายหัวที่เต็มไปด้วยผมสีเทาด้วยความหงุดหงิด แล้วหันไปสนใจสิ่งที่อยู่ในมือแทน “ทำไมถึงต้องการคนที่เล่นละครเก่ง?”

“เพราะเธอต้องเล่นละครเป็นเมียฉัน”

“แล้วทำไมต้องสวยด้วย?”

“เหตุผลเดียวกัน”

แฟรงค์ส่งสายตาดูทางอีกครั้ง แต่คราวนี้แม็กซ์กลับส่งรอยยิ้มเจ้าเล่ห์กลับไปแทน

“หลัก ๆ แล้วก็เพราะงานนะแหละน่า ผู้ชายที่ฉันพยายามจะ

แกะรอยขอบผู้หญิงเช็กซี"

แฟรงค์จับเครื่องตีมครึ่งสุดท้ายแล้ววางแก้วลงตรงโต๊ะข้างๆ

"นี่หมายความว่าเธอผู้หญิงเป็นเหยื่อสินะ"

แม็กซ์รู้ว่าแฟรงค์ไม่ค่อยชอบความคิดนี้สักเท่าไร แต่มันเป็น
ธรรมดาอยู่แล้วสำหรับผู้หญิงที่เลือกทำงานแบบนี้

"ก็ประมาณนั้น จนถึงต้องการคนที่ตัดสินใจเร็วแล้วก็มีความ
ญาณใจ อีกอย่างฉันจะอยู่ข้างๆ เธอตลอดเวลา ไม่ว่าจะกลางแจ้งหรือใน
ร่ม เพื่อจับตาดูทุกฝั้ว"

แฟรงค์ถอนหายใจอีกครั้งแล้วกวาดสายตาไปทั่วห้องขณะที่แม็กซ์
รอคอยคำตอบด้วยความอดทน ถ้าแฟรงค์ไม่เล่นด้วยเขาต้องแยแสในช่วงที่
เล่นละครเป็นคนเก็บขยะ

เขาต้องใช้เวลมาถึงสองสัปดาห์ในการลาก คาร์ล โคเล็ตติ เข้ามา
สู่แผนการนี้ด้วยการบอกว่าเขามีภรรยาแสนสวยไว้คอยผลาญเงินเล่นด้วย
แต่ถ้าหาผู้หญิงไม่ได้ ทุกอย่างคงกลับตาลปัตร

แล้วแฟรงค์ก็เป็นผู้ชายคนเดียวในเมืองนี้ที่เขาไว้วางใจ 'หิบบิม'
นักสืบมาร่วมงานด้วย ประสพการณ์บอกเขาว่าแฟรงค์จะจ้างก็แต่คนฝีมือ
เยี่ยมมาทำงานเท่านั้น

จู่ๆแฟรงค์ก็หันมาประจันหน้าเขา "ฉันนึกว่านายจะลาออกแล้ว
ซะอีก" คำพูดนั้นฟังดูเคลือบแคลงจนเกือบจะเหมือนคำกล่าวหา

แม็กซ์เซียดหน้าขึ้นอย่างทำทนาย "ไม่ใช่ลาออกแฟรงค์ เขาเรียกว่า
ตั้งหลัก ทำธุรกิจให้งอกเงย นำเลือดใหม่เข้าสู่กิจการ"

"ลาออกนะแหละ" แฟรงค์ทวนคำ

ถ้าเขาลาออกไปแล้วจริงๆ ละ? แม็กซ์ใช้ความคิด เขาอยู่ในวงการ
นี้มานานกว่าสิบห้าปี ตอนนั้นเขาอายุแค่ยี่สิบเท่านั้น ให้ตายสิ เขาเพิ่งจะ
มีบริษัทเป็นของตัวเองเมื่อสามปีที่ผ่านมานี่เอง

ขณะนี้เขามีเงินพอจะจ้างคนเก่งๆ เพื่อเป็นคู่หูแล้ว เขารักงานนี้มาก และดูเหมือนจะรู้ตัวว่ามีมือด้านนี้เสียด้วย เขายังตกหลุมรักมันมากขึ้นเรื่อยๆ ตลอดระยะเวลาหลายปีที่ผ่านมา

เขาและแฟรงค์รู้จักกันผ่านเพื่อนๆ ซึ่งผลก็คือการที่ทั้งคู่ได้มาร่วมงานกันโดยไม่ได้คาดคิดเมื่อตอนที่แม็กซ์กำลังมองหาความเปลี่ยนแปลงในชีวิตนั่นเอง

ความจริงชีวิตของเขาก็ดำเนินไปอย่างมีเป้าหมายอยู่แล้วแต่ตอนนี้กลับอยากทำงานที่ไม่ต้องเอาตัวเองเข้าไปเสี่ยงอยู่ทุกเมื่อเชื่อวันเสียที เขาเลยวางแผนว่าจะบริหารงานบริษัทนักสืบเอกชนแล้วก็จ้างคนอื่นเอาไว้ใช้งาน...และเก็บขยะ...ส่วนตัวเองจะเป็นมันสมองหลักของบริษัท

“เฮลละ ฉันเพิ่งเสร็จงานเก็บขยะงานชิ้นต่อไปจะเป็นงานสุดท้ายแล้ว ถ้าทำสำเร็จคงรวยไม่รู้เรื่อง ก็อย่างที่บอกนะ ฉันต้องการผู้หญิง มีให้ฉันยิ้มสักคนมั๊ย?”

แฟรงค์บู้บี้ไปตรงข้ามห้อง “เห็นผู้หญิงผมสีน้ำตาลชุดสีฟ้านั้นมั๊ย?”

แม็กซ์มองตามสายตาของแฟรงค์ เธอยืนหันหลังให้ กำลังคุยกับผู้หญิงอีกคนเกี่ยวกับภาพวาดสไตลิมเพรสชั่นนิสม์เหนือเตาผิงของแฟรงค์อย่างออกรส

เธอมีต้นขาเรียวยาว เรือนผมนุ่มดูแจ่มใส น้ำตาลเข้มสยายเป็นคลื่นประปร่า เรือนร่างสวยสมส่วนภายใต้เสื้อผ้านั้นช่างดูลงตัว

แม้ไม่ได้เห็นหน้า แม็กซ์ก็รู้ว่าเธอต้องเป็นคนสวยในแบบที่เขากำลังตามหาแน่นอน เขาจึงไม่ลังเล หันไปขยิบตาใส่แฟรงค์แล้วพูดว่า “ตกลง”

“ที่นี้ล่ะ คิม หมายเลขห้อง 230 เข้าไปแนะนำตัวซะ ผมจะไป
จอดรถก่อนเดี๋ยวตามไป”

คิมเบอร์ลี่ แบนรท์ ก้าวออกมาจากรถคาดิแล็คซี่ของปี 1977 ของ
แฟรงค์แล้วเดินฝ่าฝนปรอยๆ เข้าไป เธอเปิดประตูอย่างแรงแทรกเสียง
เพลงของบี.บี.คิงแล้วรีบวิ่งไปยังทางเข้าของคอนโดหรูเบื้องหน้า

เธอกดกริ่งแล้วรอสักพัก เพิ่งนึกขึ้นได้ว่าเธอยังไม่รู้จักชื่อผู้ชายที่
กำลังจะมาพบเลย เท่าที่รู้จักมีแค่ว่าแฟรงค์ขอให้เธอช่วยเล่นละครเป็น
ภรรยาของผู้ชายคนนี้สักสองสามวัน

ถึงจะฟังดูแปลกๆ แต่ก็น่าสนใจไม่ใช่เล่น ก่อนหน้านั้นเธอเองก็เคย
ทำงานสายลับมาแล้วมากมาย แต่เมื่อก้าวเข้ามาทำงานในเอเจนซีของ
แฟรงค์ตั้งแต่ปีก่อน เธอก็มักทำงานคนเดียวอยู่เสมอ

นี่อาจจะเป็นการเปลี่ยนแปลงอันน่าทึ่งก็เป็นได้ อีกอย่าง
ทำางงานนี้จะน่าสนใจ แล้วไหนเธอยังจะได้ฝึกฝนทำคดีที่ต้องทำงานเป็น
ทีมอีกต่างหาก

เธอกดกริ่งอีกครั้งแล้วกระชับผ้าคลุมไหล่ให้แน่นขึ้นด้วยรู้สึกถึง
น้ำฝนที่ซึมเข้ามา เร็วเข้าสิคูลู มาเปิดประตูหน่อย

แฟรงค์ยังบอกอีกด้วยว่าเธอจะต้องเป็นเหยื่อสำหรับเจ้าหัวขโมย
ที่ชอบโหดโหดผู้หญิงก่อนจะปฏิบัติการชิงทรัพย์ ตรงนี้แหละที่ไม่น่าสนใจที่
สุดแต่เธอค่อนข้างมั่นใจว่าตัวเองมีความสามารถพอ เมื่อก่อนเธอทำงาน
พวกนี้ได้ดีจะตาย

“ให้ตายสิ” เธอพิมพ์่าขณะทีกดกริ่งอีกครั้ง คราวนี้เธอกดกริ่งแะ
นานกว่าครั้งก่อน จะให้เป็นหญิงแกร่งก็ได้อยู่หรอก แต่เธอไม่ชอบยืนตาก
ฝนแบบไร้เหตุผลอย่างนี้ ถ้าไม่ได้เข้าไปข้างในตอนนี้ล่ะก็ ชุดผ้าแพรของเธอ
จะต้องยับยู่ยี่แน่ๆ

เธอเหลือบไปมองทางเท้าที่เปียกไปด้วยน้ำฝนแล้วชักหงุดหงิด

แฟรงค์อยู่ไหนเนี่ย? แล้วตากับฉันอยู่บ้านรีเปลา? ตามที่แฟรงค์บอก เขาจะต้องกลับมาเก็บกวาดห้องก่อนจะเริ่มงานสายลับนี่ แล้วเขาหายไปไหน? ถ้าเขารีบร้อนจะเจอเธอให้ได้สินนี้ ทำไมไม่เปิดประตูต้อนรับเธออย่างอบอุ่นเสียหน่อยล่ะ?

เหมือนรู้สึกถูกกระตุ่น เธอจึงยื่นมือไปที่ลูกบิดประตู ประตูไม่ได้ล็อกไว้

เธอรู้สึกประหลาดใจกว่าที่คาดเอาไว้เมื่อปล่อยมือแล้วมองดูประตูค่อยๆ ปิดลงช้าๆ เธอแค่หม่นลูกบิดประตูเท่านั้นเองนะ ไม่ได้คิดว่ามันจะพาเธอเข้ามาข้างในแบบนี้เลย

ปัญญาอ่อนชะมัด แค่ประตูยังไม่ล็อก เอ้า ทีนี้ยังไงต่อล่ะ?

“สวีสวีคะ?” เธอยื่นฟังประตูทางเข้าแล้วรอกทัก ไม่มีเสียงตอบใด ๆ มีแต่แสงไฟกับเสียงเพลงของเฟิร์ลแจมเปิดทิ้งไว้เบาๆ

“สวีสวีคะ?” เธอตะโกนอีกครั้ง

“ฉันมากับแฟรงค์ มาร์ชัลลิสคะ แล้วตอนนี้ฉันก็เปียกโชกแล้วด้วย” เธอพยายามจะส่งเสียงออกมาก่อนแล้วค่อยๆ หยิ่งเชิงด้วยการวางเท้าข้างหนึ่งไว้บนธรณีประตู “ฉันเดินเข้าไปละนะ”

ขณะยืนอยู่ตรงทางเข้าแคบๆ ที่มีแสงไฟสลัวๆ ลูๆ เธอก็คิดขึ้นมาว่า พระเจ้า ขอให้ฉันมาถูกคอนโดด้วยเถอะ

“จูลี นั่นเธอหรือ?” เป็นเสียงทุ้มต่ำของผู้ชาย

จูลีหรือ? เป็นไปไม่ได้ สงสัยจะมาผิดคอนโดซะแล้ว “อิม ไม่ใช่คะ ไม่ใช่จูลี ฉันมากับแฟรงค์ มาร์ชัลลิส” เธอตอบ

ประโยคสุดท้ายเธอจงใจกระแทกเสียงเมื่อเห็นผู้ชายคนนึงยืนอยู่ชั้นบนสุดของบันได เขาไม่ได้สวมอะไรเลยนอกจากพันผ้าขนหนูสีเขียวทหารไว้รอบเอว อย่างแรกที่เขาสังเกตเห็นคือรูปร่างของเขาดีมาก กล้ามเนื้อสวยได้สัดส่วนแบบที่เธอชอบ อย่างที่สองที่เขาสังเกตเห็นก็คือ...แม้กระทั่ง!

แม็กซ์! ที่เธอไม่ได้เจอหน้าอีกเลยตั้งแต่คดีคาร์เพนเตอร์เมื่อสามปีก่อน แม็กซ์ยังหล่อเหลาทรมาณใจเหมือนเดิม

ทั้งสองสบตากันแล้วนิ่งอึ้ง คิมเบอร์ลี่ใจเต้นแรงเมื่อความทรงจำเก่าๆ เกี่ยวกับเขาแล่นเข้ามาในสมอง เธอต้องใช้ความพยายามมากทีเดียวกว่าที่จะเม้มริมฝีปากเข้าหากันได้ แล้วเธอก็กลืนน้ำลายลงคออย่างแรง

“โอย ไม่นะ” แม็กซ์ส่ายหัว “โอยยยยย ม่ายยย เป็นไปไม่ได้ช่วยบอกทีว่าเธอไม่ใช่ผู้หญิงที่แพรงค์ส่งมาให้ฉัน”

เขาหัวเราะแต่นั้นไม่ใช่เสียงหัวเราะแห่งความสุข ดูแล้วเหมือนเสียงเพื่อมากกว่า ไม่อยากจะทำตัวตลกจะขำขนาดนี้

เธอจุกจิกทันที ก็ไม่น่าแปลกใจหรอก เธอเคยหลงรักผู้ชายคนนี้มาแล้วก็จริง แต่ก็ได้ไม่ได้หมายความว่าเธอจะมีความสุขที่ได้เจอเขาเหมือนกัน

“จะบอกให้อาบุญนะว่า ใช่”

“นี่มันเป็นฝันร้ายสุดๆ” เขาบ่นพึมพำขณะเดินลงบันได

ตกลงมันจะเป็นอย่างนี้ใช่ไหม? เธอจ้องตาเขาแล้วรีบพูด

“คุณก็ไม่ใช่คู่หูคนแรกที่ฉันอยากเลือกเหมือนกันแหละ เป็นคนที่สองหรือว่าที่สิบฉันก็ไม่อยากได้”

เขาเลิกคิ้ว “ยังมีหน้ามาบ่นอีก? ไม่อยากจะทำเลย!”

“เชื่อซะเถอะ ว่าแต่คุณกลับมาแอลเอตั้งแต่เมื่อไหร่?”

“หกเดือนได้แล้ว”

เธอหรี่ตามองแล้วเขินหน้าขึ้น “อุตส่าห์คิดว่าจะไม่ต้องมาเจอกันแล้วเชียวนะ อะไรทำให้คุณกลับมาเนี่ย?”

เขาตอบกลับด้วยน้ำเสียงโตนเดียวกับที่เธอพูด “ก็มันไม่มีบริษัทนักสืบเอกชนดี ๆ ในเมืองนั่นเลยนี่ แล้วผมก็คิดว่าเวลามันล่วงเลยมานาน

แล้วนับจากที่คุณทำลายชื่อเสียงผมทั้งปวงนี้ ผมก็เลยว่าจะกลับมาเปิดบริษัทเล็กๆ ที่นี้

เธอสูดลมหายใจทันทีที่ได้ยินคำกล่าวหา กล้าดียังไง “ทำลาย? ทำลายเนี่ยนะ? เรื่องเล็กๆ แค่นั้นคุณก็มาโทษฉันว่า...”

“เฮลอะ เกิดอะไรขึ้นเนี่ย?”

เสียงที่ดังแทรกขึ้นมาทำให้ทั้งคิมเบอร์ลีและแม็กซ์หันขวับไปทางแฟรงค์ที่กำลังยืนขวางทางเข้าทันที เขากำลังเบิกตากว้าง เสื่อโค้ทเปียกปอนไปด้วยน้ำฝน

“ได้ยินเสียงคุณสองคนดังไปถึงถนนโนน แม็กซ์ ทำไมคุณถึงเดินร่อนทั้งที่มีแค่ผ้าขนหนูตัวเดียวขังจั้นล่ะ?”

“แฟรงค์ คุณต้องการผู้หญิงให้ผมใหม่ล่ะ?”

“แล้วคนนี่ไม่ตีตรงไหน?” แฟรงค์ผายมือกว้างหันไปทางคิมเบอร์ลี “ก็คนนี่มันนิสัยชอบทำให้เหยื่อไหวตัวทันที”

“อะไรนะ?” แฟรงค์ถามกลับด้วยความสงสัย “เธอเป็นนักสืบที่เก่งมากเลยนะแม็กซ์ แล้วคนที่เหมาะสมที่สุดเท่าที่ผมจะหาได้ตอนนี้ก็คือเธอนี่แหละ เพราะฉะนั้นเธอต้องทำงานนี้”

“เธอคนนี่” คิมเบอร์ลีกำหนดแล้วท้าวเอว “ไม่ใช่ก่อนเนี่ยนะคะคุณสุภาพบุรุษ เธอก็ยืนอยู่ตรงนี้ด้วย เพราะฉะนั้นช่วยเลิกพูดถึงเธอเหมือนเป็นบุคคลที่สามด้วย”

แม็กซ์หันไปมองเธอ “คุณก็เพิ่งพูดเหมือนพวกเราอยู่เนี่ย”

เธอกลอกตา “จะบอกให้นะ ฟังพวกคุณคุยกันแล้วหงุดหงิดซะมัด”

“ผมก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดีว่าทำไมคุณไม่ใส่เสื้อผ้า” แฟรงค์เปลี่ยนประเด็น

“ก็ผมอาบน้ำอยู่ แล้วเธอก็เข้ามาโดยไม่เคาะประตู ถ้าผมตกเป็นผู้สงสัยที่กำลังหลบหนีก็คงไม่เป็นไรแต่เนี่ย...”

“ฉันตกใจตั้งสามครั้งนะ!”

แม็กซ์หันไปส่งสายตาค้อวอนวอนกับแฟรงค์โดยไม่สนใจสิ่งที่เธอพูด
“เออะนะ แฟรงค์ หาคนอื่นมาแทนได้มัย ใครก็ได้”

“ผมบอกแล้วไงว่าไม่มีคนอื่นแล้ว ผมมีผู้หญิงสองคนเท่านั้นที่มี
คุณสมบัติตรงกับที่คุณว่า แล้วสองคนนั้นก็กำลังทำคดีอยู่ด้วย” แฟรงค์ก้าว
เข้าไปหาแม็กซ์

“ฟังนะ คิมสามารถทำงานให้คุณได้...เธอไม่เคยทำให้ผมผิดหวัง
เลย”

แม็กซ์ส่งสายตาค้อวอนวอนไปให้ ดูออกทันทีว่าเขากำลังนึกถึงเรื่องนั้น
อีกแล้ว...คดีคาเพนเตอร์ เธออยากจะส่งสายตาค้อวอนวอนกลับไปที่
แต่ก็ทำได้แค่หงุดหงิดกับตัวเอง เธอเป็นนักสืบที่เก่งจะตายแต่เขาไม่เคย
ชื่นชมเลย แต่ถึงยังไงเธอก็จะไม่มีความรู้สึกผิดเพียงเพราะสายตา
กล่าวหาของเขาหรอก

“ไม่เคยทำให้คุณผิดหวังหรือ ฮี?” แม็กซ์ทำน้ำเสียงเหมือนไม่เชื่อ
ในสิ่งที่เขาพูด

“ไม่เคยเลย ที่นี้บอกผมหน่อยว่าคุณสองคนรู้จักกันได้อย่างไร?”

สายตาของแม็กซ์แนบนิ่งอยู่บนใบหน้าเธอ “เราเคยทำงานด้วยกัน”
เธอไม่ยอมหลบสายตานั้น “แล้วเราก็ถูกไล่ออก”

“เพราะเธอทำให้ตัวการรู้ว่าพวกเราตามมา” คำกล่าวหาของเขา
ชัดเจนอยู่ในน้ำเสียง

“เหตุการณ์ที่ฉันไม่เคยมีโอกาสได้ชี้แจงอะไรเลย”

แม็กซ์ส่ายหัว เธอรู้ได้ทันทีว่าเขาไม่สนใจจะฟังเรื่องที่เกิดขึ้นกับ
เธอเลย แม้เหตุการณ์จะผ่านมาถึงสามปีเต็มแล้ว เธอคงเสียเวลาเปล่าถ้า
คิดจะทำให้เขาหันมาฟัง

“ฟังนะ คุณต้องการให้ฉันทำงานนี้รีเปล่า เท็ด?”

เขาถอนหายใจ สบถอะไรสักอย่างออกมา “คุณเข้าใจมั๊ยถึงความรู้สึกที่อยู่ตรงกลางระหว่างหินกับพื้นแข็งๆ นะ”

“เชื่อเถอะค่ะ นี่ก็ไม่ใช่สิ่งที่ฉันวาดฝันเอาไว้เหมือนกัน แต่ฉันเป็นมืออาชีพ แค่นี้คิดว่่ารับมือไหว แต่ถ้าคุณไม่สามารถ ก็พูดมาตรงๆ ฉันยินดีจะถอย” เธอทำ

แต่ขณะที่เธอคอยคำตอบกลับรู้สึกจุกที่คอหอยโดยไม่มีเหตุผล คำตอบทำให้เธอรู้สึกแปลกใจเล็กน้อย หรือว่าเธอจะต้องการทำงานนี้มาก... ต้องการโอกาสที่จะได้กลับไปร่วมงานกับเขาอีกครั้ง

โอกาสที่จะกอบกู้ชื่อเสียงใหม่ หรือจริงๆ แล้วแค่ต้องการจะแสดงให้เห็นว่าตัวเองทำงานเก่งแค่ไหน เพียงครั้งนี้ครั้งเดียวเท่านั้น... เธอไม่เคยคิดมาก่อนว่า จะมีโอกาสอีกครั้งแต่มันก็มาถึงจนได้ โอกาสที่ว่าตกใส่เธอราวกับของขวัญ ที่ไม่ได้คาดฝัน

แต่แม็กก็ยังคงไม่พูดอะไร และเธอก็ไม่คิดจะอ้อนวอนหรือทำให้เขารู้ว่าเธอรู้สึกอย่างไรถ้าได้ทำงานนี้ด้วย เธอรอจนคิดว่านานพอสมควรแล้วจึงตัดสินใจจะกลับ ถึงอย่างไรการทำงานร่วมกับเขาก็คงทำให้เธอรู้สึกทรมานใจอยู่ดี

“มาเถอะค่ะแฟรงค์ กลับไปงานปาร์ตี้ของคุณดีกว่า อาจะยังพอมีออร์เดิร์ฟเหลือนะ”

“เดี๋ยวก่อน” เสียงนั้นเป็นของแม็กซ์ มันทำให้เธอรู้สึกเหมือนถูกบีบหัวใจ ปนประหว่าความรู้สึกมึนงงและประหม่า

ภาวิตเก่าผุดขึ้นมา... จงระวังในสิ่งที่คาดหวัง แต่อย่างไรเสียเธอก็อดยิ้มกับตัวเองไม่ได้เมื่อคิดว่าการที่เธอเชื่อว่าจะกลับทำให้เขาลังเล รู้สึกดีชะมัดที่เห็นเขาอึดอัด แม้คนอื่นอาจดูไม่ออก แต่เธอรู้ว่าแม็กซ์กำลังอึดอัดอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

เธอค่อยๆ หันกลับมาช้าๆ แล้วมองเงาหน้ามองเขา “คะ?”

น้ำเสียงเขาฟังดูเจ็บปวดร้าวร้าวมากที่สุด “เออะ เข้ามาสิ แล้วผม...จะอธิบายเกี่ยวกับคดีให้ฟังคร่าว ๆ”

หัวใจเต้นแรงอีกครั้ง แต่เธอไม่มีมิตัวเกรงว่ามันจะดูมีความสุขกับชัยชนะมากจนเกินไป

“กลับไปงานปาร์ตี้เดอะคอะแฟรงค์ จัดจัดการเองได้” เธอหันไปบอกหัวหน้า

เขาเลิกคิ้ว “แน่ใจนะว่าคุณสองคนจะไม่ควักลูกตากันทันทีที่ผมเดินออกไปจากประตู?”

คิมเบอร์ลีเหลือบไปมองแม็กซ์แวบหนึ่ง “น่าสนเหมือนกันนะ แต่ฉันจะพยายามห้ามใจค่ะ”

แฟรงค์ทำท่าลังเล เท่าที่เขาคิด เธอกับแม็กซ์ก็ดูเหมือนจะฆ่ากันอยู่หรือก แต่จู่ ๆ เขาก็สายหัว แล้วเดินไปเปิดประตู ได้ยินเสียงพรัางของฝนเบา ๆ แทรกขึ้นมาท่ามกลางความเงียบ ทันทีที่คิมเบอร์ลีและแม็กซ์หยุดตะคอกใส่กัน

ตอนนั้นทั้งคู่อยู่ด้วยกันตามลำพังแล้ว รอบข้างเงียบกริบ ได้ยินเพียงเสียงคลอเบา ๆ ของดนตรีจากสเตอริโอในห้อง แล้วแม็กซ์ก็เดินไปปิดม่านลงเหลือทิ้งไว้แต่ความเงียบอันน่าอึดอัด

เขาหันกลับมามองคิมเบอร์ลีซึ่งกำลังยืนนิ่งอยู่ในห้องรับแขก เธอสบตาเขากอีกครั้ง หัวใจเหลือเกินว่าจะอ่านแววตาเขาออก แต่จนแล้วจนรอดก็ทำไม่ได้

ถึงอย่างนั้นการได้จ้องมองเขากลับทำให้เธอนึกถึงสิ่งหนึ่งที่ไม่คาดคิด สิ่งที่ทำให้กำพgangทั้งหมดในหัวใจเธอพังทลายลง...ครั้งหนึ่งเธอเคยหลงรักดวงตาคู่นี้มากมายแค่ไหนกันนะ

มันช่างเป็นดวงตาสีน้ำตาลที่เต็มไปด้วยความอบอุ่น บางครั้งก็อบอุ่นมากเสียจนเร้าร้อน เร้าร้อนมาก ๆ เหมือนความสัมพันธ์ที่ทั้งคู่เคย

มีนั่นแหละ

โธ๊ะ เธอไม่ได้ตั้งใจจะคิดถึงเรื่องอย่างว่านะ...เธোগ่ายน้ำหนักเท้า
แล้วก้มลงมองพื้น

“เข้ามาสิ นั่งลงก่อนแล้วผมจะ...เอ่อ...ไปแต่งตัว” เขาบอก

“ก็ดีค่ะ”

นับเป็นสิ่งที่ดีที่สุดตั้งแต่เธอเดินเข้ามาในห้องแม็กซ์ เท็ดเลย
เพราะเรือนร่างของเขามันทำให้เธอขยับนิ้วถึงไฟสวาทครึ่งเกาท์ที่เคยลุก-
โชนอยู่ในหัวใจ และคงไม่ค่อยเหมาะเท่าไรที่เธอจะคิดถึงมันตอนนี้
ข้อแรกทั้งคู่เป็นศัตรูกัน

เธอพยายามปฏิเสธไม่ให้ตัวเองตกหลุมรักเขาอีกครั้งหลังจากที่
เรื่องของคนทั้งคู่จบสิ้นไปเรียบร้อยแล้ว ข้อที่สองทั้งคู่กำลังจะเป็นคู่หูทำ-
คดีที่ค่อนข้างอันตรายซึ่งเธออาจจำเป็นต้องใช้สมาธิมาก

เพราะฉะนั้นเธอจึงสัญญากับตัวเองว่าอย่าไปนึกถึงสิ่งที่เธอเคย
ทำร่วมกับเขาเลยจะดีกว่า เธอจะพยายามตัดมันออกจากใจ นี่คงเป็นทาง
ออกที่ดีที่สุดแล้วสำหรับสถานการณ์ในตอนนี

เมื่อจัดการเคลียร์ความรู้สึกรักของตัวเองเรียบร้อยแล้วถึงเวลาใช้
ความคิดเกี่ยวกับคดีและสิ่งที่สำคัญสำหรับตัวเธอเองเสียที เธอต้องพิสูจน์
ให้แม็กซ์ เท็ดเห็นว่าเธอเป็นนักสืบที่เก่งให้ได้

หลังจากที่เขาเดินหายไป คิมเบอร์ลี่ก้าวขึ้นบันไดสองสามขั้นซึ่ง
ทอดไปสู่ห้องนั่งเล่น เธอนั่งลงบนโซฟาหนังที่ตั้งอยู่ติดผนังห้องกว้างขวาง
เมื่อจัดการกับเสื้อผ้าให้เข้าที่ดีแล้วเธอก็มองไปรอบๆ สิ่งที่เห็นตรงหน้า
ก็คือ...ชีวิตของเขา ชีวิตที่ปราศจากเธอ

เอาล่ะ การจะให้นั่งคิดว่าคดีนี้สำคัญกับเธออย่างไรในตอนนี้อาจ
ยากเกินไป สายตาของเธอถูกดึงให้จับจ้องรูปภาพในกรอบหินอ่อนเล็ก ๆ
ตรงหิ้ง รูปนั้นเต็มไปด้วยกลุ่มคนที่ไม่มีเธอ ภาพวาดติดผนังทั้งหลายเป็น

สิ่งที่เธอไม่เคยเห็นเมื่อสมัยที่ยังเดทกับแม็กซ์ นิตยสารบนโต๊ะที่เธอไม่เคย
รู้มาก่อนว่าเขาชอบอ่าน ความจริงแม้กระทั่งเฟอร์นิเจอร์ในห้องเขาดอน
นี้ก็成新ของใหม่ทั้งหมด

เพราะฉะนั้นจึงสรุปได้ว่าทุกอย่างที่เคยเป็นแม็กซ์เปลี่ยนไป เขา
เก็บกระเป๋าไปลาสเวกัสแล้วกลับมาเป็นคนใหม่อย่างนั้นหรือ มีเพียงสิ่ง
เดียวที่ไม่เปลี่ยนแปลงคือเขาไม่เคยโทษให้เธอนับตั้งแต่เกิดเรื่องในคดีคาร์-
เพนเตอร์ คิมเบอร์ลีย์รู้สึกปั่นป่วนในท้องเมื่อความทรงจำพรุ่งพรุเข้ามาใน
สมอง เธอสาบานกับตัวเองอีกครั้งว่าจะต้องทำงานนี้ให้ได้ดีที่สุด

เธอกวาดตามองรอบๆ ห้องนั่งเล่นของแม็กซ์อีกครั้ง แล้วก็รู้สึก
ถึงพลังอย่างประหลาด โอ พระเจ้า เธอจะต้องทำงานกับแม็กซ์อีกแล้วหรือ
แม็กซ์...ผู้ชายที่ไม่เคยรู้ตัวว่าเป็นมากกว่ารักสำหรับเธอ แม็กซ์...ผู้ชาย
ที่เธออยากจะตื่นมาเห็นหน้าทุกๆ เช้า สร้างชีวิตคู่และอยู่ด้วยกันไปจนแก่
เฒ่า นั่นคือสิ่งที่เธออยากจะลิ้มให้มากที่สุดในวันนี้

แต่เธอเป็นผู้ใหญ่แล้วและก็เป็นมืออาชีพด้วย เธอบอกแม็กซ์ว่า
สามารถรับมือได้ แล้วแบบนี้จะเหลือทางเลือกอะไรอีกล่ะ?

หวังแต่เพียงว่าครั้งนี้เธอคงไม่บังเอิญทำให้อาชีพการงานเขา
ปั่นป่วนอีก และเธอก็หวังว่าทั้งคู่คงไม่ลงเอยที่เดียวกับเขาอีก เรื่องหลังคง
เป็นไปได้เมื่อเห็นชัดแล้วว่าเขากลายดั่งเธอมากมายขนาดไหน แต่ถึง
อย่างนั้นก็เถอะ เรื่องแปลกๆ เคยเกิดขึ้น...ให้ตาย นี่เธอพาตัวเองมาเจอ
กับอะไรเนี่ย?

๒ แม็กซ์ปล่อยให้ผ้าขนหนูร่วงลงไปกองที่เท้า แล้วเดินไปดิ่งทาง-
เกงบ็อกเซอร์สีเทาออกมาจากลิ้นชัก เมื่อสวมเสร็จเขาก็ดิ่งทางเกงยีนส์ขึ้น
มาจากพื้นห้องนอนแล้วสวมทับ ปิดท้ายด้วยการใช้มือข้างหนึ่งเสยปอย

ผมที่ยังเปียกชื้นให้พ้นจากหน้าผาก

ขณะที่กำลังเดิน เขาเหลือบไปมองเงาในกระจกใต้อะไหล่เครื่องเป่าผม
หนึ่ง มันทำให้เขากลับมาสู่โลกแห่งความเป็นจริงอีกครั้งหลังจากรีบร้อน
แต่งตัวเป็นบ้าเป็นหลังเมื่อครู่ ขณะนี้เขาพร้อมที่จะอธิบายรายละเอียด
การทำงานให้คู่หูฟังแล้ว

นี่ไม่ใช่คดียุติธรรมแล้ว เขาก็ไม่ได้แต่งตัวเพื่อจะไปพบคู่หูธรรม-
ดาเช่นกัน

เธอกำลังนั่งอยู่ที่ห้องนั่งเล่น คิมเบอร์ลี แบรนท์กำลังจะเป็นคู่หู
สำหรับคดีสุดท้ายในอาชีพนี้ของเขา

เขากลอกตาขึ้นด้านบนแล้วถอนหายใจ "นี่ฉันไปทำอะไรไว้เนี่ย ถึง
ต้องเจอเรื่องแบบนี้?"

นรกแท้ๆ เขาน่าจะปล่อยให้เธอไปกับแฟรงค์ตั้งแต่ตอนนั้น นี่
เป็นความคิดที่แย่มาก เรื่องแยๆ ของคนทั้งคู่มีมากเกินไปจนลืมไม่ลง แต่
ก็อย่างที่เขายกแฟรงค์นั้นแหละว่าเขาไม่มีทางเลือก เขาต้องการคู่หู
ผู้หญิงภายในคืนนี้

เป็นครั้งแรกตั้งแต่รับทำคดีนี้ที่เขารู้สึกสับสน เป็นกังวล และไม่
ไว้ใจ...ไม่ไว้ใจแบบเดียวกับที่เขาารู้สึกหลังจากคดีคาร์เพนเตอร์ และแบบ
เดียวกับตอนที่เขาตัดสินใจทำธุรกิจตามลำพังตอนที่ย้ายไปอยู่ลาสเวกัส
ถ้าไม่ไว้ใจคนอื่นมากเกินไปจนทำให้เกิดความผิดพลาด ก็คงไม่มีใคร
ทำให้ ชีวิตนายวุ่นวายได้ขนาดนี้หรอก

การเดินทางจากเวสต์โคสต์แล้วเริ่มต้นชีวิตใหม่ด้วยการเปิด
บริษัทของตัวเอง เป็นสิ่งที่ดีที่สุดที่แม็กซ์เคยทำมา ที่ลาสเวกัสไม่มีใครรู้จัก
เขา และไม่มีใครรู้เรื่องราวที่เกิดขึ้น เขาบริหารงานได้อย่างเต็มกำลังตลอด
สองปีครึ่งที่อยู่ที่นี่ แล้วจู่ๆ ก็มารู้ว่ามันักพนันเงินเดิมพันสูงกำลังต้องการ
นับสิบเอกชนโดยไม่สนว่าจะต้องเสียเงินค่าจ้างมากเท่าไร

ตลอดระยะเวลาสองปีที่ผ่านมาเขาพยายามแทบเป็นแทบตายก็จริง...แต่ก็รู้สึกเหนื่อยล้าด้วย สุดท้ายเขาก็ยอมรับกับตัวเองว่าเขาไม่ชอบใช้ชีวิตบนทะเลทรายที่ติดไฟนีออนแบบที่นั่น เลยตัดสินใจกลับบ้านและตั้งใจจะเปิดบริษัทของตัวเองที่แอลเอ แต่สิ่งแรกที่ต้องทำคือหานักสืบฝีมือดีที่สุดของวงการมาอยู่ในมือให้ได้

และตอนนี้...เขายังต้องมานั่งกังวลกับหน้าที่รับผิดชอบที่กำลังจะกลายเป็นคดีการ์เพนเตอร์อีกครั้ง นี่ต้องเป็นการทำลายอาชีพเขาให้ป่นปี้ไม่เหลือดีเป็นแน่ คิดเรื่องนี้ขึ้นมาที่ไรเขารู้สึกปวดหัวทุกครั้ง

คืนนั้นเมื่อสามปีก่อนฝนก็ตกพรำๆ แบบเดียวกับวันนี้ เขามีนัดกับมาร์กาเร็ต คาร์เพนเตอร์ สาวชราผมสีขาวยาวที่ต้องใช้ไม้เท้าพยุงร่างขณะเดิน และมักใช้มือที่ว่างจูงเจ้าเลดี้ สุนัขพุดเดิ้ลสีเทาไปด้วยตลอดเวลา

เขารู้เรื่องทั้งหมดนี้จากการใช้อุปกรณ์สอดส่องจากหน้าบ้านเธอตลอดสามสัปดาห์ แต่มาร์กาเร็ต คาร์เพนเตอร์ไม่อยู่ที่นั่นในคืนที่เขาบุกเข้าไป เธอเก็บของทุกอย่างรวมทั้งสุนัข และเงินที่ขโมยมาทั้งหมดหายไปอย่างไร้ร่องรอย ทั้งหมดนี้เป็นความผิดของคิมเบอร์ลีสี่วัน ๆ

ในตอนนั้นเขากับคิมเบอร์ลีทำงานอยู่ที่บริษัท เคสเลอร์ เอเจนซี ซึ่งเป็นบริษัทนักสืบเอกชนขนาดใหญ่และมีชื่อเสียงมากที่สุดในเมือง เขาทำงานอยู่ที่นั่นมาเกือบสิบปีแล้วและกำลังไต่เต้าขึ้นสู่ตำแหน่งผู้ช่วยรองประธาน

เขาตัดสินใจจ้างคิมเบอร์ลีที่ไม่เคยมีประสบการณ์มาก่อนเพียงเพราะเธอดูกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้้งานมาก เขาไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าสุดท้ายแล้วทั้งคู่จะลงเอยด้วยการออกเดทกัน

ทุกอย่างดำเนินไปด้วยดีตลอดความสัมพันธ์สี่เดือนของคนทั้งคู่ คิมเบอร์ลีทำงานที่นั่นหกเดือนพอดีก่อนที่จะมีคดีการ์เพนเตอร์ตกถึงมือ ความจริงคดีนี้เป็นคดีที่ไม่ได้ซับซ้อนเท่าใดนัก บรูซ ลูกชายมาร์-

กาเร็ต คาร์เพนเตอร์มั่นใจว่าแม่ตัวเองขโมยเงินไปจากบริษัท เขาก็เลยจ้างให้บริษัทเคสเลอร์พิสูจน์ความจริงให้

แผนแรกของแม็กซ์คือการส่งคิมเบอร์ลีไปเป็นเพื่อนบ้านที่เพิ่งย้ายเข้ามาอยู่ใหม่ เขาจัดการให้เธอเช่าบังกะโลเล็กๆ ซึ่งอยู่ข้างบ้านของมาร์กาเร็ต

คิมเบอร์ลีต้องพยายามสร้างสัมพันธ์กับเธอ ตลอดเวลาที่พบปะพูดคุยกันนั้นคิมเบอร์ลีมักจะพกเทปอัดติดตัวอยู่เสมอ วิธีนี้เป็นการบีบให้มาร์กาเร็ตรับสารภาพ และหวังว่าเธอจะบอกด้วยว่าใช้วิธีอย่างไรเพื่อที่ทั้งคู่จะได้ไปตามหาหลักฐานมาประกอบ

แม็กซ์น่าจะรู้ระแคะระคายว่าเกิดปัญหาขึ้นแล้วระหว่างที่คิมเบอร์ลีบอกว่าได้พบกับบรูซ คาร์เพนเตอร์ในจังหวะที่เธอไปเยี่ยมแม่ที่บ้าน เธอบอกว่าเธอหยาบคายและร้ายกาจมาก

“เขาใจร้ายกับมาร์กาเร็ตมากเลยนะคะแม็กซ์”

“มันก็แน่นอนอยู่แล้วที่เขาต้องใจร้าย ก็เขารู้ว่าเธอยกยกกำไรของบริษัทไปนี่” แม็กซ์ตอบ

คิมเบอร์ลีสามารถทำให้มาร์กาเร็ตยอมรับได้ในที่สุด เธอซ่อนเงินไว้มากถึงแสนดอลลาร์และกำลังวางแผนจะลงทุนอยู่ เธอไม่เคยบอกกับคิมเบอร์ลีว่าได้เงินทั้งหมดนี้มาอย่างไร แต่ทุกอย่างมันก็ชัดเจนอยู่แล้ว เธอไม่ได้ทำงานแต่อาศัยอยู่กับอย่างประหยัด และสามารถถอนบัญชีของลูกชายได้อย่างสะดวก ความผิดพลาดเกิดขึ้นเมื่อเขาตัดสินใจเปิดบริษัทรับเหมาก่อสร้างเมื่อหลายปีก่อน

แผนที่สองคือการส่งแม็กซ์ นายหน้าซื้อขายอสังหาริมทรัพย์ในฐานะเพื่อนของคิมเบอร์ลีมาช่วยมาร์กาเร็ตเรื่องลงทุน เขาจะได้ตั้งคำถามว่าเธอมีเงินมากแค่ไหนและจะบอกว่าเธอต้องการเงินมากกว่านี้เพื่อการลงทุน แม้เธอจะไม่สารภาพแต่ทั้งคู่ก็สามารถสังเกตสังกายอดเงินใน

บัญชีที่เปลี่ยนแปลงได้

แต่เมื่อแม็กซีไปถึงในคืนนั้น ทั้งบ้านกลับปิดไฟมืดมิดและมาร์กาเร็ต คาร์เพนเตอร์ก็หนีไปเรียบร้อยแล้ว คิมเบอร์ลีทำผิดจรรยาบรรณโดยการบอกให้มาร์กาเร็ตรู้ว่าเธอและแม็กซีคือใคร แถมยังเล่าว่าลูกชายกำลังสงสัยเธออยู่อีกด้วย

ยังจำได้ดีถึงตอนที่เขาและคิมเบอร์ลีถูกเรียกตัวเข้าไปพบท่านประธานของบริษัทเคสเลอร์ แม็กซีเองเพิ่งรู้ว่าคิมเบอร์ลีมีส่วนที่ทำให้มาร์กาเร็ตหนีไป เธอสารภาพด้วยตัวเองขณะที่เขากำลังสงสัยว่าทำไมท่านประธานเคสเลอร์ถึงอยากพบคนทั้งคู่พร้อมกัน

ตอนแรกเคสเลอร์ไล่คิมเบอร์ลีออกก่อน หลังจากคำทอและอธิบายให้ฟังว่าบริษัทอาจถูกฟ้องได้จากพฤติกรรมอันไร้อจรรยาบรรณเช่นนี้

แล้วหลังจากนั้นเคสเลอร์ก็ไล่แม็กซีออก

แม็กซีไม่คิดไม่ฝันมาก่อนว่าจะเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น เพราะเขาเกี่ยวข้องกับคิมเบอร์ลีก็แค่เป็นหัวหน้าเท่านั้น แต่เคสเลอร์กลับมองว่าเขามีส่วนรับผิดชอบโดยตรงกับการตัดสินใจที่ผิดพลาดของคิมเบอร์ลี

“คุณเป็นคนจ้างให้เธอมารับผิดชอบคดีนี้ คุณสะเพร่ามากแม็กซี”

“สะเพร่า?” เขาเอนหลังฟังพนักเก้าอี้แล้วเลิกคิ้ว

“นี่ละคือสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อคุณสนใจชายกระโปรงลูกจ้างมากกว่าฝีมือในการทำงาน คุณหยุดตัดสินใจก็เลยทำให้เธอทำงานผิดพลาด”

เมื่อพูดจบ เคสเลอร์ก็เดินทั้งคนทั้งคู่ออกไปจากห้องอย่างหน้าตาเฉย แม็กซีหย่อนตัวลงนั่งบนเก้าอี้หนังตัวใหญ่ที่เขาใช้ทำงาน คิดพิจารณาถึงความเป็นจริงว่าเขาเพิ่งตกงาน ไม่มีอาชีพ ทุกสิ่งที่เขาสร้างมาตลอดสิบปีนั้นต้องสูญเปล่า เขาได้แต่อึ้งและเดือยตาล...เขาสูญเสียมันรวดเร็วเกินไป